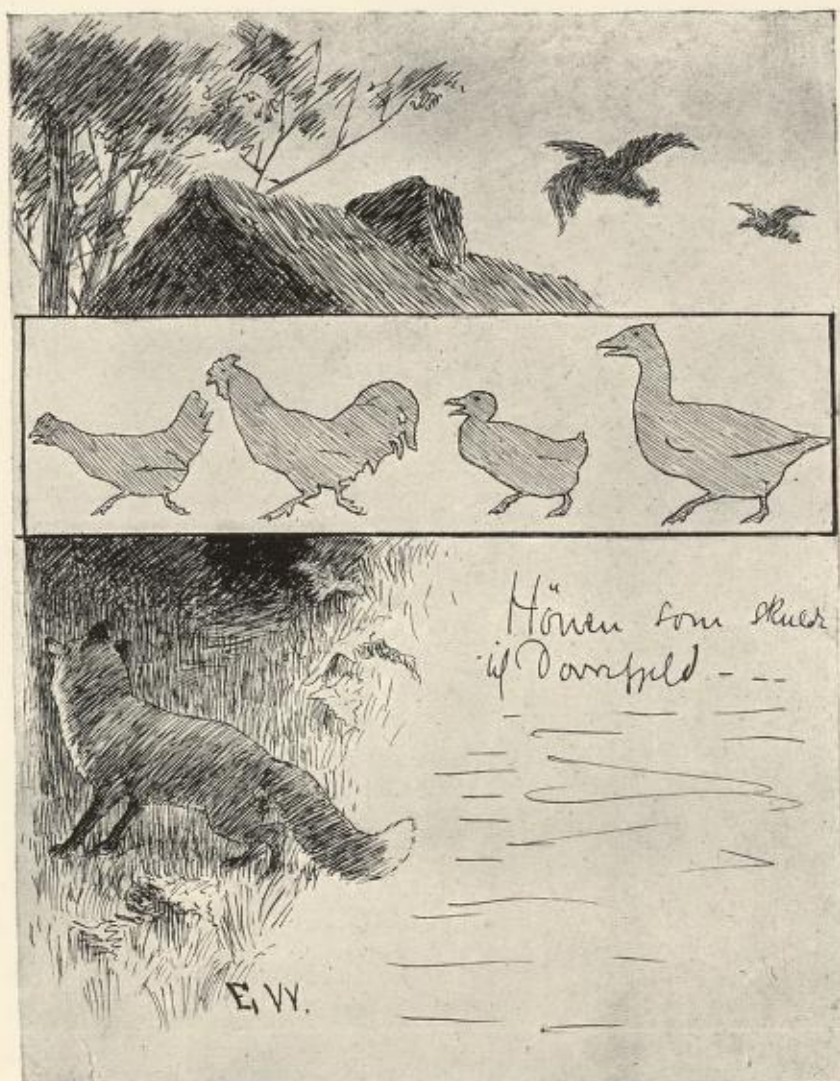

HØNEN SOM SKULDE TIL DOVREFJELD FOR AT IKKE ALVERDEN SKULDE FORGAA

HANESTUDIE

Der var engang en høne som havde fløiet op og sat sig i et eketræ til kvelds. Om natten drømte hun, at kom hun ikke til Dovrefjeld, saa skulde alverden forgaa. Bedst som det var, hopped hun ned og gav sig paa veien. Da hun havde gaat et stykke, mødte hun en hane.

„God dag, hane pane,“ sa hønen.

„God dag, høne pøne; hvor skal du hen saa tidlig?“ sa hanen.

„Aa, jeg skal gaa til Dovrefjeld, for at ikke alverden skal forgaa,“ sa hønen.

„Hvem har sagt dig det, høne pøne?“ sa hanen.

„Jeg sad i eken og drømte det i nat,“ sa hønen.

„Jeg vil følge med, jeg,“ sa hanen.

Ja, saa gik de et langt stykke, saa mødte de en and.

„God dag, ande vande,“ sa hanen.

„God dag, hane pane, hvor skal du hen saa tidlig?“ sa anden.

„Jeg skal til Dovrefjeld, for at ikke alverden skal forgaa,“ sa hanen.

„Hvem sa dig det, hane pane?“

„Høne pøne,“ sa hanen.

„Hvem sa dig det, høne pøne,“ sa anden.

„Jeg sad i eken og drømte det i nat,“ sa hønen.

„Jeg vil følge med,“ sa anden.

Saa la de afsted og gik et stykke igjen, saa mødte de en gasse.

„God dag, gasse vasse,“ sa anden.

„God dag, ande vande,“ sa gassen, „hvor skal du hen saa tidlig?“

„Jeg skal til Dovrefjeld, for at ikke alverden skal forgaa,“ sa anden.

„Hvem sa det, ande vande?“ sa gassen.

„Hane pane.“

„Hvem sa det, hane pane?“

„Høne pøne.“

„Hvoraf ved du det, høne pøne?“ sa gassen.

„Jeg sad i eken og drømte det i nat, gasse vasse,“ sa hønen.

„Jeg vil være med,“ sa gassen.

Da de havde gaat et stykke igjen, saa mødte de en rev.

„God dag, rev skræv,“ sa gassen.

„God dag, gasse vasse.“

„Hvor skal du hen, rev skræv?“

„Hvor skal du hen, gasse vasse?“

„Jeg skal til Dovrefjeld, for at ikke alverden skal forgaa,“ sa gassen.

„Hvem sa det, gasse vasse?“ sa reven.

„Ande vande.“

„Hvem sa det, ande vande?“

„Hane pane.“

„Hvem sa det, hane pane?“

„Høne pøne.“

„Hvoraf ved du det, høne pøne?“

„Jeg sad i eken og drømte det i nat, at hvis vi ikke kommer til Dovrefjeld, saa skal alverden forgaa,“ sa hønen.

„Aa snak,“ sa reven, „alverden forgaar ikke, om Dere ikke kommer did. Nei, kom og følg med mig hjem i kulen min; det er meget bedre, for der er baade godt og varmt.“

Ja, de fulgte med reven hjem i kulen hans, og da de var kommet did, la reven dygtig paa varmen, saa de blev søvnige allesammen. Anden og gassen satte sig i en krog, men hanen og hønen fløi op paa en kjep.

Da gassen og anden vel havde sovnet, tog reven og la gassen paa gloen og stegte den. Hønen kjendte det lugted saa svidd; hun hopped op paa en høiere pinde og sa i halvsøvne: „Fy, her stinker saa, her stinker saa!“

„Aa snak,“ sa reven, „røken slaar bare ned igjennem pipen, sæt dig til at sove og hold saa mund!“

Saa sovned hønen igjen. Reven havde ikke faat gassen i sig, før han gjorde det samme med anden, tog den, la den paa gloen og stegte den, og til at æde.

Saa vaagned hønen igjen og hopped op paa en høiere pinde.

„Fy, her stinker saa, her stinker saa!“ sa hun, og da fik hun op øinene og fik se at reven havde ædt dem begge to, baade gassen og anden; saa fløi hun op paa den høieste pinden og satte sig der og kikked op igjennem pipen. „Nei, nei, se alle de deilige gjæssene som flyver der!“ sa hun til reven. Mikket ud og skulde hente sig en fed steg til. Imens vækked hønen hanen, og sa hvorledes det var gaat med gasse vasse og ande vande. Saa fløi hane pane og høne pøne ud igjennem pipen, og hvis de ikke var kommet til Dovrefjeld, havde det vist været forbi med alverden.